

Hristos a înviat!

Negre, bolțile tăriei stau ascunse-n întuneric,
Prin a cerului ferestre pulberi strălucesc feeric.
Noaptea sumbră cântă-n toate armonia ei de aur,
Pe-a cetății acoperișuri zace-al liniștei tezaur.
În grădină, printre ramuri nu mai suflă nici un vânt,
Doar ființe nevăzute străjuiesc un nou mormânt...
Moartea e stăpân-acuma, căci acolo-i sigilată
Sub o uriașă stâncă, Jertfa ei cea mai curată...
Da!...Acolo odihnește în fâșii înfășurat
Cel ce-a dat la toți viață - Fiul Celui Preaînalt.

Pentru ce-a lăsat El tronul cerurilor nesfârșite?
Pentru ce-a primit amarul acestei inimi răzvrătite?
Cum se poate ca Cel veșnic ce-a-ntins soarele și luna
A riscat să piardă-n luptă viața Sa pe totdeauna?
Pentru cine-a luat El crucea și-al Golgotei drum să suie?
Pentru cine S-a rugat El când era bătut în cuie?
...Iată-i, stau în jurul stâncii înarmați cu lănci și scuturi,
Sunt atât de cruzi la față, că de frica lor te scuturi.
Ei păzesc mormântul sacru...Noaptea aproape a trecut...
Zorii încă plini de vise trimit primul lor salut.

Sus vegheaza oști de îngeri ce nerăbdători așteaptă
Clipa când un sol al slavei va întinde a Sa treaptă.
Iată-L, vine...ca un fulger...și mai repede ca gândul...
Într-un alb veșmânt coboară pe pământ cutremurându-l...
Unde sunt acum ostașii și a' lor grozave săbii?
Chiar a' demonilor cete au fugit ca niște vrăbii.
Stânca sare ca o nucă smulsă de a' toamnei salturi
Și se prăvălește-n zgomot fugărind ultimii martori.
Cu un tunet plin de viață, cu un glas puternic foarte,
Solul Maiestății Sfinte cheamă pe Isus din moarte:
-, Fiu al Domnului Măririi, Minunatul nostru Sfetnic,
Vino-afară că Te cheamă Tatăl Tău Atotputernic!"
Glasul Lui pătrunde firea până-ntr-a țărâniei pace...
Și-un alt înger se coboară și din fâșii Îl desface.
Iar Isus, Viața Vieții, iese plin de biruință,
Chipul Său nu mai arată nici un semn de suferință...

Întinzând a' Sale brațe către Tatăl infinit,
El vestește cu putere al mormântului sfârșit...

Dar în palmele-l rămas-au semnele purtării noastre.
Niciodată nu vor trece...vor sclipi ca niște astre...
Căci acolo e ascunsă a puterii Lui comoară
Și de-acolo primim totul, orice cânt sau primăvară...
Precum soarele inundă în lumină fața firii
Astfel va rămâne-n toate, veșnic, zâmbetul iubirii.
Zărilor dintâi vor trece, orice rău va fi uitat
Și din toate va rămâne doar :
Hristos Cel Înviat!

...ooo000000000ooo...

Invierea lui Isus este un mister care nu poate fi patruns decat dupa ce ai descoperit un alt mister: cel al crucii. Invierea Mantuitorului nu este o simpla intoarcere la viata, asa cum a fost cazul lui Lazar. Domnul nu revine la viata pe care o avea inaintea suferintelor, ca si cum nimic nu s-ar fi intamplat, ca si cum nu ar fi murit. Invierea nu este o negare a crucii, o revansa asupra crucii. Ea proclama, dimpotriva, cu toata puterea ca Dumnezeu era cu cel Rastignit, ca crucea, departe de a fi un esec, este triumful acelei iubiri ce intrece in putere moartea.

Unii il cautam pe Fiul lui Dumnezeu cu sapaliga de arheolog. Il branduim, ii vindem imaginea. Altii parem a-L intezari prin sarcofagul mintii noastre, imbalsamat pios, ferecat bine. Altii il gasim in ceasloavele pe care, vorba unui calugar sinait, le citim "pana ni se impaienjenesc ochii, pana ni se uluieste capul". Facem din Sfintele Pasti o reconstituire cu martori, un show cu majorete.

Invierea e breaking-news, pe toate televiziunile.

Luam lumina in noaptea sfanta - dar ce sa ne desluseasca lumina, daca suntem orbi inca? Verzi de saraci sau putred de bogati - egali in fata lui Dumnezeu ca in fata mortii - jinduim deopotriua dupa ceva ce nu poate fi dat de pomana, ceva ce nu poate fi cumparat cu bani: dragostea.

Isus Hristos ne-a dat aceasta lectie, pe care inca o mai silabisim, inca nu-i pricepem pana la capat noima si folosul. Din dragoste pentru noi S-a smerit si S-a facut om si a patimit, si murit, si a inviat a treia zi, dupa Scripturi. Oricate ranguri, oricate averi, oricata putere am avea, daca dragoste nu avem, viata noastra e seaca si searbada. Iubirea e smerenie, e intelegere, e iertare, e bucurie

Hristos a Inviat ca sa nu ne lase pe noi sa putrezim in mormantul egoismului nostru. Adevarat a Inviat, ca sa ne ridice din prapastia orgoliului nostru in piscul smereniei Sale!